

ΑΠΩΛΕΙΕΣ

π. Κωνσταντίνου Καλλιανού

Στή διάρκεια τοῦ ἐπίγειου βίου μας ἓνα εἶναι βέβαιο: πῶς κερδίζουμε ἢ χάνουμε πρόσωπα καὶ πράγματα. Ἀκριβὰ πολλές φορές. Κι ὅμως ἔρχεται ἡ ὥρα πού τὰ θυσιάζουμε, ἰδίως, τὰ δεύτερα, γιατί προκύπτουν πολλαπλές ἀνάγκες, πού πραγματικά ἀξίζουν μιᾶς τέτοιας θυσίας. Πράγματα, λές, εἶναι... Σὲ ἐφημερία βρισκόμαστε, ἄρα, γιατί νὰ ἐξαρτώμεθα ἀπὸ αὐτά; Καὶ μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά τὰ ἀποχωρίζεσαι. Κι ἄς ἔζησες μαζί τους στιγμές κορυφαῖες κι ἀνεπανάληπτες, ὅπως π. χ. ὅταν θυσιάσεις κάποιο ἀκίνητο, σπίτι ἢ οἰκόπεδο, τὰ ὁποῖα συντρέφευαν τὶς θερινές σου τὶς μέρες σιμὰ στὴ θάλασσα... Ἀποφασίζεις τότε νὰ τὸ κρατήσεις στὴ μνήμη σου καὶ στὴ καρδιά σου, ὅσο γίνεται πιὸ ζωντανὸ κι ἀκέραιο αὐτὸ πού ἔχασες ἢ ἔδωσες, κι ὕστερα λές ὅτι μέχρις ἐδῶ ἦταν... Πάει πιά. Ἀνήκει ἀλλοῦ, ὅπως συμβαίνει λ.χ. στὰ ταξίδι μας, ὅταν δηλαδή νοικιάζουμε γιὰ λίγες μέρες -ὅσες χρειαζόμαστε, δηλαδή, ἓνα δωμάτιο- κι ὅταν ἀναχωροῦμε, ἄλλος ἐγκαθίσταται ἐκεῖ.

Ὅμως μὲ τὰ πρόσωπα εἶναι διαφορετικὴ ἡ κατάσταση, γιατί παραμερίζει ὁλόκληρος κόσμος, μετατίθενται τὰ διαπροσωπικὰ ὄρια, μικραίνουν, κι ὅλο βλέπεις, βιώνεις καθαρὰ τὸν συμμαζωμὸ στὸ εἶναι σου,

τὸν ἐγκλεισμό στὸ κελλί σου, πὸ εὐτυχῶς, κυρίως τὰ μοναχικὰ τὰ βράδουα, νοιώθεις καὶ κάποιον ἄλλο νὰ σὲ συντροφεύει: τὸ Θεό.

Ναί, δὲ μπορεῖ νὰ λησμονηθεῖ εὐκόλα ἢ κάθε ἀπουσία προσώπου, γιὰτὶ εἶναι καὶ μιὰ ὀδυνηρὴ ἀποβολή. Μιὰ πληγὴ πὸ ξέρεις ὅτι θὰ σφαλίσει, ἀλλὰ θ' ἀφήσει τεκμήρια. Τὰ σημάδια δηλαδή, πάνω στὴν ψυχὴ, τὰ ὁποῖα, ὡστόσο, μὲ τὸ χρόνο πὸ σωρεύεται, γίνονται -ἂν τὸ ἐπιθυμεῖς- καὶ τὰ ὑπομνήματα ἐκεῖνα, πὸ σὲ βοηθᾶνε νὰ μὴν ἐπαναλάβεις τὰ λάθη σου.

Ὡστόσο οἱ ἀπώλειες μέσα στὸ βίῳ μας, ἀπὸ τὴν ὥρα πὸ θὰ καταλάβουμε τὸν κόσμῳ ἴσαμε τὴ στιγμὴ πὸ θ' ἀναχωρήσουμε, εἶναι ἀναπόφευκτες καὶ συνάμα πολὺ διδακτικές. Γιὰτὶ φανερώνουν, ὅταν τὶς προσέξεις βαθύτερα, ἓνα μεγάλο κι ἀληθινὸ γεγονός: Ὅτι ὑπὸ προθεσμίαν εἴμαστε ὅλοι μας, οἱ μαζεμένοι σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο χωράφι, πὸ ὀνομάζεται γῆς. Κι ἂν χάσουμε ἐμεῖς κάτι ἢ κάποιον, θὰ ἔρθει ἡ ὥρα πὸ ἄλλοι θὰ χάσουν κι ἐμᾶς, ὅταν τελειωτικὰ ἀναχωρήσουμε ἀπὸ τὸν κόσμῳ ἐτοῦτο.

Ἐνα πράγμα σώζει καὶ διακρατεῖ ζωντανὴ τὴν παρουσία τῶν ὄσων χάθηκαν: Ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. Κι αὐτὸ εἶναι ἡ Μνήμη, ἡ ἀειθαλῆς Μνήμη, πὸ ταμιεύει στὴν ψυχὴ τὰ ὅσα πολῦτιμα θεωρεῖ ὅτι πρέπει νὰ κρατήσῃ κι ὕστερα, ὅσα χρόνια τῆς χαριστοῦν νὰ ζήσει, τὰ διατηρεῖ μέσα τῆς ζωντανά, φωτεινά κι ἀρυτίδωτα. Ἰδίως τὰ πρόσωπα... Τὰ πρόσωπα πὸ τὰ λιτανεύει μὲ ἱεροπρέπεια καὶ συγκίνηση καὶ τὰ ὑψώνει στὸ Δημιουργό τους τὰ Ψυχοσάββατα, μὲ προσευχὴ νοτισμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα. Τὰ καταθέτει δηλαδή, ἐκεῖ πὸ πραγματικὰ ἀνήκουν. Καὶ πὸ ἀνήκουμε κι ἐμεῖς...

1^η Σεπτεμβρίου 2017

π. κ. ν. κ